

Kateřina Chaloupková

OKO ZA OKO

NEŽ SE VYDÁŠ NA CESTU POMSTY,
VYKOPEJ DVA HROBY.

Oko za oko

Kateřina Chaloupková

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 123. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba:
Martina Gomolová, Kateřina Chaloupková, Monika Kurucová
Obálka: © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-43-1 epub
978-80-88525-42-4 PDF

Anotace

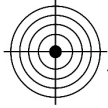
Neměl jsem v životě nic. A pak mi vzali i to málo, co jsem měl. Teď se vracím, abych se pomstil a ukázal dotyčnému, co znamená přijít o všechno. Nikdy by mě však nenapadlo, že právě dcera mého nepřítele mi zamotá hlavu i celý plán. Když se člověk vydá na cestu pomsty, musí vykopat dva hroby.

První kapitola – Bryan

„Nikdy není tak špatně, aby nebylo ještě hůř.“

Lidové rčení

Posadil jsem se na rozvrzanou nemocniční lavičku s očima plnýma slz a zíral do podlahy. Stále dokola jsem si opakoval tu příšernou větu, kterou právě vyslovil postarší lékař s plnovousem. Zastrčil si obě ruce do kapes bílého pláště a soucitně na nás hleděl.

Táta si vedle mě pomalu dřepł a zajel si rukama do řídkých, prošedivělých vlasů. Byl úplně otupělý šokem a zoufalstvím.

„Tracy je nutné co nejrychleji operovat, ale potřebuje péči na soukromé klinice. My podobné zákroky neděláme. Pokud v nejbližší době nepodstoupí transplantaci, nezbyvá jí moc času.“

Tátův hlas, když mluvil s lékařem, mi najednou splýval se zvuky okolí. Hrudník se mi svíral bolestí a ruce se mi trásly. Připadal jsem si, že mě snad někdo škrtí.

Až teprve rezonující rána zavírajících se domovních dveří, mě probrala z toho mlhavého deliria.

„Kde na to hodláš vzít prachy?“ podíval jsem se na otce a sledoval ho, jak mířil rovnou k ledničce. Ani se na mě nepodíval, neodpověděl, nedal najevo žádnou emoci. Tvářil se pořád stejně.

Z dvířek vyndal poloprázdnou flašku levné pálenky a řádně si přihnul, až se v průhledné tekutině tvořily bubliny. Pár rychlých hltů a skoro celou ji do sebe nalil, jako by to mělo vyřešit všechny naše problémy. Pak se svalil do ošoupaného křesla v obýváku a jen tam seděl a zíral do prázdna.

Moje mladší sestra mi byla vším. Z otce se stal po matčině smrti alkoholik, a když onemocněla i Tracy, už skoro vůbec nemluvil. Stala se z něho troska.

Doktoři řekli, že by ji mohli zařadit na seznam čekatelů. Jenže co pak? Operace byla jen začátek. Následná léčba, drahé léky, časté kontroly... to všechno stálo tolik, že by nás to zruinovalo. I kdyby se zázrakem našel dárce, neměli jsme prostředky, aby přežila dlouhodobě. Žebračili jsme od výplaty k výplatě. Na její léčbu bychom nenašetřili ani za deset let. Jenže ona neměla deset let. Neměla ani měsíce. Potřebovala pomoc hned.

Nejhorší bylo to, že neměla pojištění. Nikdo z nás si ho neplatil, protože na to zkrátka nezbylo. Tudíž bychom si museli veškerou zdravotní péči hradit sami ze svých kapes. Ať už šlo o rentgen nebo jen odběr krve. Nic nebylo zadarmo.

Samozřejmě existovaly jakési organizace, které by zákrok zaplatily, ale člověk by musel mít čím ručit. Z čeho bychom to hradili? Většina otcova platu padla na nájem a jídlo. Navíc neměl čistý štít a měl závazky i vůči bance, které bohužel nesplácel. Byl vedený v registru dlužníků, takže si nebylo možné půjčit ani tady. Já si sice mohl vzít úvěr, ale rozhodně by mi bez potvrzených příjmů nikdo nic nedal. Jo, pracoval jsem načerno.

Jediný, kdo mi mohl pomoci a měl pochopení, byli známí ze čtvrti, kde jsem vyrůstal. Už od dětství jsme si vzájemně pomáhali. Byla to chudší část Oklahomy, kde lidé běžně pracovali, ale s výplatou sotva vyšli. Nežili tu jen bezdomovci, feťáci a ztracené existence. Spíš pár grázlů, hospodských povalečů a milovníků marihuany, kteří nešli pro facku daleko. Měl jsem to tu ale rád. Místní se chovali přátelsky, pomáhali si, ale často klevetili. Takové části jsou všude na světě.

Kámoš Monty z autodílny na rohu mi byl vždycky ze všech nejbliž. Chodil jsem s jeho sestrou Anne. Pak tu byl můj nejlepší kámoš Spike, který s námi pracoval v servisu. Občas se k nám přidávali i další kluci ze sousedství. Jako pubertáči jsme spolu z nudy ifrajeřiny dělali neuvěřitelné blbosti.

I kdyby se na Tracyinu operaci složila celá čtvrť, tak bychom dali dohromady sotva zlomek. Proto Montyho napadlo, že seženeme nějakou opuštěnou káru a rozprodáme ji na díly. Prachy dáme stranou a použijí se na sestřinu léčbu.

Bylo jí teprve šestnáct. Nemohl jsem dopustit, aby nás opustila stejně jako máma.

„U nádraží stojí už asi měsíc starší ford. Nikdo si ho nevšímá. Převezeme ho dneska v noci do autodílny k Montymu, rozebereme ho a střelíme na díly,“ navrhl Spike.

Nešlo o legální činnost, ale pro mě bylo důležitější, že tímhle způsobem našetříme dost peněz za poměrně krátkou dobu. Sešlo se nás nakonec asi pět. Na rozebírání nás pak bylo ještě o pár víc. Každý měl na práci něco jiného. Tři odmontovávali díly, dva balili do krabic a fólií, další je odváželi do pronajatého skladu za městem.

Bylo to jednodušší, než si stáhnout kalhoty.

Postupovali jsme tak několik měsíců. Jenže prachy přibývaly pomalu. Potřebovali jsme přidat, tak jsme se odhodlávali do stále novějších a novějších kár. Čas byl náš nepřítel.

Tu noc to nemělo dopadnout jinak než ty předešlé. Rozmlátil jsem okénko u řidiče a Spike nacouval s vypůjčeným přívěsem na odtah před auto. Zařadil jsem do neutrálu a všechno šlapalo jak mělo. Stejná atmosféra, stejný adrenalin. Jenže tentokrát jsme neměli štěstí. Z ničeho nic se objevili fizlové. Kluci měli kliku a stihli zmizet, ale mě bohužel dostali. Snažil jsem se jim zdrhnout, ale obklíčili mě. Nebylo kam utéct. Z jedné strany husté keře, z druhé vysoká zeď.

Praštili se mnou do trávy, jako bych byl kus hadru. Zprudka jsem dopadl na bok. No, schytala to žebra. Rozseklá brada mi tepala bolestí. Jeden z policajtů mi klečel na zádech a rval mi ruce dozadu. Cítil jsem, jak mi hlína zalézá do pusy a jak se mi prach lepí na jazyk. Nemohl jsem dýchat, nikoho to ale nezajímalo. Pro ně jsem byl jen další zmetek, co patří za mříže. Donutili mě se postavit a vedli mě k policejnímu vozu. Svíralo se mi hrdlo bolestí, vztekem i rozhořčením.

Posadili mě na zadní sedačky a chovali se ke mně jako bych snad někoho zabil. Ve výslechové místnosti se mnou jednali ještě hůř. Křičeli, bouchali do stolu a nedali mi ani na chvíli pokoj. Mohli mi nasadit klidně i elektrošoky, abych se rozpovídal, ale já nebyl svině ani práškač. Nikdy bych kluky nepodrazil. Byli jsme rodina. Celá ulice. Ani oni by mi to neudělali.

Celou noc mě drtili. Střídali se u mě a zkoušeli na mě všechny formy nátlaku. Po dobrém, po zlém, psychologické vyjednávání, ale já se nedal. Mlčel jsem a tvrdil, že ty ostatní neznám. Nedožvěděli se nic, i když mě svírala únava, nervozita, strach, hlad i žízeň. Raději jsem vše nechal na sobě.

„Nikdo jiný tam se mnou nebyl,“ zatloukal jsem.

„Jen počkej, frajírku, státní zástupce si na tobě smlsne,“ vyhrožoval mi jeden z fizlů.

Ani nečekali na mého právníka. Rovnou mě zavřeli do vazební cely. Ani v ten okamžik jsem si ještě vůbec neuvědomoval, do jak velkého průseru jsem se dostal. Pořád mi nedocházelo, že se odtud jen tak nedostanu. Nejvíc mě štválo, že jsem zklamal rodinu. Svoji sestru. Fotr jí nedokázal pomoci a těch peněz, co mi kluci pomohli sehnat, bylo málo. Sotva to pokrylo její léky a základní lékařskou pomoc, kterou doteď potřebovala.

Po půl roce mě čekal soud. Ve vazbě mi můj přidělený obhájce, chlápek s kruhy pod očima, který se sotva udržel vzhůru, řekl, abych se u soudu přiznal a že pak dostanu kratší trest.

Zjistil jsem, že případ dostal na starost státní zástupce jménem John Stafford. Hajzl, který nenáviděl chudé, lidi z ulice a ty, co byli pod jeho úroveň. Ten sráč můj případ spojil ještě s dalšími nevyřešenými krádežemi v okolí, se kterými jsem neměl nic společného. Můj právník mi sliboval, že pokud budu spolupracovat, povím, kdo tam se mnou byl a pak se k tomu přiznám, můžu dostat podmínku.

To byly kecy. Podle spisu mi ten státní zmrd naložil hromadu dalších přestupků a trestních činů. Takový idiot jsem zas nebyl, abych se přiznával k něčemu, co jsem neprovedl.

Vybavil jsem si slova toho poldy, že si mě státní zástupce vychutná. Měl bohužel pravdu. Většího sráče jsem nezažil.

Ptal se mě oklikou na neskutečné sračky. Takže každá moje odpověď zněla, jako bych byl grázl. Prostě to uměl. Pak mě zase nepustil ke slovu a já se tím pádem nemohl pořádně bránit. Udělal ze mě před soudcem fetišáka, dealera a zloděje. Všechna auta, která se v poslední době v Oklahomě ztratila, přišli mně. Navíc jsem údajně při zatýkání dokonce i zranil veřejného činitele. Do hajzlu s ním! Jen jsem se snažil mu vyškubnout ruce z bolestivého sevření a lehce mu dal loktem do břicha. Kdybych to věděl, jednu bych mu rovnou vrazil, aby si měl oprávněně na co stěžovat.

Státní zástupce se samozřejmě nezapomněl zmínit, že jsem vyrůstal bez matky a otec je alkoholik. Můj právník se ani nesnažil. Jak jinak, když ho stát platil tak mizerně, jenže já si jiného dovolit nemohl.

„Obžalovaný, povstaňte.“ Zavřel jsem oči a bylo mi jasné, že svoji sestru jen tak neuvidím. Jestli vůbec. Cívil jsem do šedé podlahy a poslouchal hovna, co na mě ušili. „V případě Stát Oklahoma versus Bryan Reed se porota shodla na rozsudku...“

Verdikt: vinen! Soudce ho četl nepřijemným, chladným hlasem. Jako bych ho otravoval. Pro něj jsem byl jen další jméno ze spisu. Prokurátor Stafford byl suverénní a nekompromisní. Ani jeden nedělal svoji práci správně. Můj právník si u toho nenápadně četl sportovní přílohu novin. Zmrdl!

Porota se neradila dlouho. Můj osud byl zpečetěn. Papírově to vypadalo tak, že jsem vedl celou organizovanou skupinu. Dostal jsem čtyři roky ve státní věznici. Natvrdo a bez možnosti odvolání.

První týdný v base byly jako pád do jiné reality. Všechno mělo svá pravidla – kdy vstát, kdy žrát, kdy držet hubu. Přidělili mi celu s chlapem, co si odpykával druhý trest, a ten mě naučil základní přežití: neptat se, nevyčínvat, dávat si pozor na koho koukám, nedělat ze sebe hrdinu a hledět si svého. Byl to úplně jiný svět. Člověk měl najednou spoustu času přemýšlet a litovat svých rozhodnutí. Zbytečně promarněný čas.

Kluci z ulice za mnou chodili často. Dokonce i Anne. Ale táta se na mě vykašlal. Moc dobře věděl, že jsem ty prachy sháněl pro Tracy, ale nepřišel za mnou ani jedinkrát. Možná se za mě styděl. Nezazlíval jsem mu to.

Tracy trčela v nemocnici a já za ní ani nemohl.

Pár týdnů trvalo, než jsem si u ostatních spoluvězňů vybudoval respekt. Několikrát mi dali pěkně přes hubu. Zpočátku zjišťovali, co si můžou dovolit. Někdy jim jen stačilo, že jsem ignoroval jejich otázky, jindy se zase mihli kolem a já se na ně podíval způsobem, který se jim nezamlouval. Na to, aby vznikl konflikt, stačila sebemenší maličkost. Nenechal jsem si nic líbit. I kdyby byl frajer o padesát kilo těžší a o půl metru vyšší, nevzdával jsem se.

Občas se stalo, že po sobě trestanci vyjeli, ale většinou kvůli kravině. Když jsem se pak skamarádil s klukama, co tu už nějaký ten pátek seděli, stáli při mně. A čím jich bylo víc, tím spíš si mi nikdo nedovolil říct ani slovo. A pokud měli respekt oni, pak jsem ho měl i já.

Kšeftovalo se tu s drogami, cigaretami, mobily a podobnými předměty. Když měl člověk prachy, žilo se tu obstojně.

Začal jsem tady i číst. Hodně. Četl jsem všechno, co mi přišlo pod ruku – King, Bukowski, cokoliv. Z nudy a vzteku. Aspoň mi to vyčistilo hlavu.

Bylo tu i malé vězeňské fitko a dokonce improvizovaný tetovací „salon“. Za ty čtyři roky jsem využíval obojí víc než dost. Z původního drobného nápisu na ruce se časem stal rukáv, který se mi táhl přes paži, rameno až k hrudníku. Později přibyl ornament na zátylku a na druhém předloktí jsem si nechal vytetovat jednoduchý text věnovaný mé sestře – *Nikdy nezapomenu*.

O všechny kérky se postaral dvoumetrový černoš s prackama jako koše na prádlo.

Sestru mi ten podělaný nápis už nevrátí, ale připomene. Seděl jsem asi rok, když umřela. Měla vrozenou srdeční vadu a bez transplantace neměla naději. Nepustili mě odtud ani na podělaný pohřeb, ačkoliv jsem si o to několikrát žádal. Učil jsem její památku leda tak ve vězeňské kapli se svíčkou na baterky.

Život tady utíkal tak zkurveně pomalu. Jenže jsem si nedokázal představit, co budu dělat až se vrátím.

Budu zase čumět na ožralou trosku, co se nazývala mým otcem? A co teprve, když vejdu do sestřina prázdného pokoje? Uvidím její věci, ucítím její vůni a představím si ji v křesle, kde sedávala a poslouchala hudbu.

Projdu si fotky z Vánoc, kdy ode mě dostala iPad, protože otec by se nezmohl ani na mýdlo. Poslední svátky už jen posedávala po bytě a nesměla se namáhat.

Byl jsem si však jistý, že je jí s naší mámou tam nahoře dobře a jednou se zase setkáme.

Během pobytu za mřížemi jsem se začal pít po všem, co se týkalo muže, který mě sem dostal. Respektive bez jeho zásahu bych dostal leda podmínku, ale on dokázal, že mi připsali čtyři roky.

John Stafford. Největší vinu na mém trestu nesl on. Prokurátor, co mě utopil ve sračkách, přidal obvinění, která sice nešla dokázat, ale zněla dostatečně dramaticky, aby je porota spolkla. Napadení veřejného činitele, organizované krádeže po celé Oklahomě, maření výkonu úřední osoby... všechno to na mě naházeli.

Takových tu totiž sedělo víc. Kvůli němu moje sestra umřela. Právník si mohl před porotou vyprávět sebevíc srdceryvné příběhy o nemocné sestře, která potřebovala peníze na operaci. S ním to ani nehnulo. Jako bych byl skutečně nějaký nebezpečný kriminálník.

Nikdy by mě nenapadlo se někomu mstít, ale kluci tady souhlasili, že by si tenhle zmrď životní lekci zasloužil.

Zpočátku mi právník tvrdil, že bychom to uhráli na city kvůli Tracy, a tak dostanu v lepším případě podmínku. Tím pádem bych sestru dokázal zachránit. Stafford si podepsal ortel.

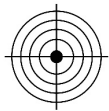
Měl jsem dost času na dokonalou a promyšlenou pomstu. Oko za oko, zub za zub.

Druhá kapitola – Jessica

„Díky nemoci známe hodnotu zdraví, díky zlu hodnotu dobra, díky hladu sytost, díky únavě odpočinek.“

Hérakleitos

„Jessico, jsi připravená?“ zeptala se máma a vešla do pokoje. Hleděla na mě s láskou a něhou. Medové vlasy měla vyčesané do elegantního drdolu a v bílých krajkových šatech jí to nesmírně slušelo.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem se dožila svatby svého brášky. Že mi mé nemocné srdce dovolilo radovat se spolu s rodinou.

Život nikdy není fér a já to tak odmalička brala. Snažila jsem se smířit s tím, že možná ani nebudu mít vlastní rodinu a budou mě míjet věci, které jsou pro jiné samozřejmé. Proto mi na sobě nezáleželo a chtěla jsem spíš pomáhat ostatním. Pokoušela jsem si plnit sny a zároveň být prospěšná lidem kolem sebe.

Ruku k dílu jsem přiložila i během příprav na svatbu.

Čekal mě nástup na vysokou a život v kampusu. S rodinou se tak uvidíme jen sporadicky. Zejména s bráškou a jeho manželkou.

Otec spustil proslov. Jenže z jeho úst zněl lacině a neupřímně. Jako by si ho stáhl z internetu a přečetl. Nešel od srdce a nikoho nedonutil, aby se nad sebou zamyslel. Já naopak ráda promlouvala k lidem a snažila se jim otevřít oči i srdce. Zvlášť když jsem mluvila o tom, jaké to je žít s nemocí.

Jakmile se otec posadil, obrátil do sebe celou sklenici šampaňského. I já měla co říct a tak jsem se nečekaně postavila. Tep se mi prudce zrychlil, nohy se mi třáslы nervozitou a hlas se mi rozechvěl, sotva jsem si odkašlala.

„Dovolte, abych i já věnovala pár slov svému bratrovi a jeho ženě,“ nahodila jsem úsměv a podívala se na svého staršího sourozence Lucase. Najednou přede mnou nestál protivný a namyšlený blb, jak jsem ho ještě donedávna oslovovala. Hleděl na mě usměvavý a elegantní muž plný očekávání a snů. „Jsem neskutečně vděčná, že tu dnes mohu se svou rodinou být a prožívat tu radost s vámi. Novomanželům přeji, aby byl váš život naplněn láskou, štěstím a vzájemnou souhrou. Na zdraví!“

Lucas nezapomněl. Vstal a pevně mě objal. „Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám.“

Políbil mě na čelo a v očích se mu zaleskly slzy. Věděl, jaké bylo obrovské štěstí, že jsem se jeho svatby dožila.

Rodiče mě naučili poctivosti a spořádanému životu. Tedy spíš máma. Táta hodně pracoval, nemíval čas a když už se dostal domů, trávil ho sám. Zavřený v pracovně, abychom ho neotravovali.

Máma věřila, že když se budu k druhým chovat s úctou a laskavostí, andělé mi to vrátí. Nalezne se dárce, jehož srdce bude bít v mé hrudi zaslouženě.

Na druhou stranu jsem se těšila, až se od rodiny oprostím. Přála jsem si studovat architekturu. Tvrdě jsem dřela, abych se tam dostala, a oni mě přijali. Stejně jako Zoe, moji kamarádku ze střední školy.

Oba rodiče mi nejprve udělali přednášku o mém zdraví, lécích a sportovních aktivitách. Nesouhlasili ani se školou, abych se nestresovala, protože to údajně škodí mému srdci. Mě jejich rady nezajímaly. Naopak jsem se nemohla dočkat, až budu sama a budu si určovat pravidla dle svého uvážení.

Zoe vyběhla schody jako první. Nesla jsem si krabici s věcmi a následovala svoji spolubydlící až k oprýskaným dveřím s číslem sto pět. Otevřela a s nádechem se usmála.

Cítila jsem zatuchlinu a plíseň. Nábytek už měl nejlepší léta za sebou, ale mně bylo jedno, kde se vyspím, pokud tam nepobíhal hmyz jakéhokoliv druhu. Zútlunily jsme si pokoj svými obrázky, plakáty a dalšími dekoracemi.

Vyklopila jsem okno a rozhlédla se po okolí. Před budovou koleje se rozléhal krásný park. Zelený udržovaný trávník, zastřižené keře a vzrostlé košaté stromy.

Zoeina světle hnědá hříva vykoukla vedle mě a mapovala okolní stavby.

„Paráda, hned za rohem máme Starbucks,“ zaradovala jsem se.

„Je fajn, že sis našla něco pozitivního. Čeká nás náročný rok,“ otráveně se posadila na postel a odfrkla si.

„Náladu mi nezkazíš. Vidělas ty pěkný kluky venku?“ zakřenila jsem se.

„Čeho sis za těch pár minut nestihla všimnout?“ zavrtila hlavou a tvářila se, jako bych po ní hodila sprostý časopis.

Zoe je skvělá holka, ale občas mi přijde až moc konzervativní. Na druhou stranu každý máme své mouchy.

„By mě zajímalo, kam si hodláš ty pěkný kluky vodit, protože tenhle práh nepřekročí jediný,“ ukázala ke dveřím.

„Před kolejí je pěkný park.“

„Jo a cestu lemují pohodlné lavičky,“ vysmála se mi.

„Lavičky?“

„Pochybuju, že si s tebou budou chtít jen povídat,“ ušklíbla se. „Možná hodinu, ale pak se ti začnou dobývat do kalhotek.“

„Tak to pozor! Chci, aby měl můj první sex nějakou úroveň.“

„A co čekáš? Pláž, zapadající slunce a okvětní lístky růží?“ vysmála se mi.

„Ne, ale rozhodně ne lavičku v parku.“

„Až na tebe přijdou choutky, budeš za ni ještě ráda.“

S výbuchem smíchu jsem po ní hodila polštář. Její mínění mě někdy zaráželo.

Odpoledne jsme se vydaly na procházku po areálu školy. Všude se to tu hemžilo studenty. Rozdávali nám pozvánky na mejdany a já se nestačila otáčet po pohledných vysokoškolácích.

Máma mi neustále telefonovala a psala, ale bylo mi jasné, že se den ode dne frekvence jejího ustavičného nahánění zmírní.

Jedno pozvání na večírek jsme se Zoe přijaly. Konal se nedaleko v jednom klubu. Seznámila jsem se se spoustou nových lidí a někteří starší studenti nám vysvětlovali, jak to tu chodí.

Mejdan byl ve velkém stylu. Svoboda, skvělá hudba, alkohol tekł proudem, ačkoliv většině ještě rozhodně nebylo jednadvacet. Konečně mi nikdo nezíral přes rameno, aby mě okřikoval, že nesmím tančit a už vůbec ne pít alkohol. Beztak mi stačilo pár skleniček vína, abych se cítila opile. Víím, že bych neměla a ani bych nikdy nepřiznala nahlas, že mě při tanci celý večer divně píchalo pod žebry. Nechtěla jsem si připouštět, že mě nějaká hloupá nemoc omezuje. Toužila jsem po volnosti, tanci a po troše zábavy s pár douškou vína. Přesně tak, jako to dělali ostatní.

Párty skončila až okolo třetí ráno. Se Zoe jsme se smály, objímaly a zpívaly si nahlas, i když to znělo dost falešně. Ticho ulice rušil jen náš zpěv a klapání podpatků, které se rozléhalo parkem.

Byly jsme omámené euforií a svobodou. A právě proto jsme si jich nevšimly.

„Hej,“ ozval se za našimi zády hluboký mužský hlas.

Původně jsem si myslela, že nás třeba někdo okřikl, protože je náš zpěv příliš hlasitý nebo nám něco upadlo. Až teprve když jsem se otočila a spatřila dva maskované chlápky, zatrnulo mi.

Oba měli tváře schované pod tmavými šátky a čepice stažené až do čela. Nebylo jim vidět do obličeje, a to mě děsilo nejvíc. Člověk nepozná, co přijde. Neví, jestli chtějí jen peníze, nebo něco víc.

Jeden z nich vytáhl vystřelovací nůž. I v šeru se jeho ostrá, špičatá čepel zaleskla.

„Naval prachy!“

Ruce se mi samy zvedly. Podala jsem mu svou malou kabelku, ve které byla peněženka, mobil a rtěnka.

Zoe stála vedle mě jako ztuhlá. Oči doširoka otevřené, rty sevřené, jako by ani nedýchala. Potom rychle sáhla do kapsy a hodila před sebe zmačkanou desetidolarovku.

Popošli blíž. Těžké vojenské boty drtily štěrk a moje tepová frekvence stoupala s každým jejich krokem.

Zoe couvla za lavičku, poklekla, schoulila se a začala tiše plakat.

„Co chcete?“ pronesla jsem vystrašeně. „Víc nemáme.“

Jeden z nich se uchechtl. Jako by jim o ty podělané prachy ani nešlo.

„Takový kočičky... co si trochu užít, hmm?“

Ustupovala jsem až ke křoví. Dál už to nešlo. Jenže on byl rychlejší. Při pohledu na jeho ostrou čepel se mi sevřelo hrdlo.

Naklonil se ke mně a já ucítila závan tvrdého alkoholu a marihuany. Ztěžka dýchal, a pak mi najednou sevřel paži. Hrubě a silně mi zatnul prsty do kůže a já sykla bolestí.

Jediným trhnutím nože mi rozřízl svetřík. Látka zapraskala a knoflíky se rozletěly do trávy jako korálky z přetrženého náhrdelníku.

Znechuceně jsem ho odstrčila.

„Nesahej na mě!“

„Dejte nám pokoj!“ vykřikla Zoe s nalomeným hlasem.

„Zavři hubu!“ zasyčel ten druhý a napřáhl se k ní.

Zoe jen zakňučela a přitiskla si ruce k hlavě.

„Pomoc!“ zakřičela jsem z plných plic, zatímco jsem si přitahovala cípy roztrženého svetříku k hrudi, abych ho ještě neprovokovala jen tílkem s hlubokým výstřihem.

Když mě ten parchant čapnul okolo pasu, začaly mi hlavou probíhat děsivé myšlenky. *Vážně mě tady znásilní v křoví nějaký smradlavý feták? Tohle bude moje romantické poprvé?*

Najednou se ale z ticha vynořila další postava.

Nikdo z nás ani nedutal, když k nám rázným krokem mířil neznámý muž. Tmavé džíny, sportovní mikina s kapucí, kšiltovka.

„Hej! Koukejte odsud vypadnout!“ zařval tvrdě. Jako by mu vůbec nedělalo vrásky, že jsou ti grázlové dva a on jeden.

Oba útočníci ztuhli.

„Starej se o svoje, ty kreténe!“ zařval ten u mě. Neznámý muž překonal tu vzdálenost mezi nimi snad během vteřiny. Čapnul ho za bundu a strhl ho vedle sebe do trávy. Ten druhý mu šel trochu nejistě na pomoc, ale náš zachránce mu jednu vrazil.

Stačilo pár vteřin a dali se bez jediného slova na útěk.

Jeden z nich při běhu odhodil moji kabelku do křoví jako by pálila.

Zůstali jsme tam sami. Já, Zoe... a náš zachránce.

Zoe však na nic nečekala, s pláčem se rozběhla k budově kolejí a nechala mě samotnou. V tomto případě vyhrál pud sebezáchovy.

Bylo mi příšerně. Srdce mi ještě stále prudce bušilo a celé tělo se mi chvělo pod nápořem adrenalinu. Náš hrdina se zastavil jen kousek ode mě. Nedivila jsem se, že ti dva zdrhli. Ten muž vzbuzoval respekt. Vysoký, se širokými rameny a výraznými pažemi. Přes hlavu měl kšiltovku a kapuci, takže mu do obličeje nebylo moc dobře vidět.

Ještě jsem se vydýchovala z prožitého šoku, když na mě promluvil: „Jsi v pořádku, krásko?“ sehnul se ke křoví, popadl moji kabelku a podal mi ji.

„J-jo. Moc děkuju,“ odvětila jsem roztřeseným hlasem a stále ještě cítila, jak mám ztuhlé nohy.

„Příště buďte opatrnější,“ pronesl a dal se na odchod.

„Počkej, jak se ti odvděčím? Penězi?“ začala jsem hledat peněženku.

„Nechci prachy, ale pro odměnu si rád přijdu, jen se neboj.“

Začal couvat. Na rtech se mu objevil mírný úsměv.

„Jsi z koleje?“

„Ne,“ odvětil tajemně.

„A jak tě najdu?“

„Připomenu se sám.“

Vůbec jsem nerozuměla, co tím myslel. Jakou odměnu? Připomene se? Co to povídal?

Na druhou stranu mě úplně uhranul. Hluboký sametový hlas, dechberoucí tělo a odvaha. Vzbudil ve mně zvědavost a touhu ho poznat. Líbilo se mi, že vypadal jako grázl, ale choval se tak ochrannitelsky a statečně. Bez váhání a potřeby na někoho machrovat zakročil. Jako anděl v těle hříšníka. Fascinoval mě.

Pod rouškou tajemna zmizel tak rychle, jako se objevil. Zachránil nás. Ještě malou chvíli jsem sledovala směr, kterým odcházel, než mě zachvátila panika. Z parku jsem se co nejrychleji vydala ke koleji.

„Prokrista, jsi v pořádku?“ objala mě Zoe mezi dveřmi.

„Naprosto,“ nahodila jsem dokonce i úsměv.

„Kdo to byl?“

„Nemám ponětí, ale z koleje není.“

„Hrdinové ještě existují, co? Docela vzácnost v dnešní době,“ ušklíbla se na mě a zhluboka oddychovala.

